

Veninde, der lige var kommen hjem fra en Udenlandsrejse med sin Mand. Veninden betroede hende, at de havde truffet Dihmer i intimt Selskab med en høj og meget smuk Dame, der talte tysk. Af hendes Beskrivelse forstod hun, at det var den Münchner-Kunstnerinde, han et Par Gange havde omtalt som et af sine Bekendtskaber fra Wiesbaden. Da hun kom hjem, lod hun straks sit Brev gaa i Kakkelovnen, foranstaltede en højtidelig Baalfærd for sin tolv Sider lange Bekendelse, som hun nu maatte le af.

Og saa skulde hun alligevel møde den engang igen i denne forglemte Brevlap!... Og at det skulde ske netop idag, da hun havde været saa pinligt forfulgt af Erindringen om ham. Her paa Storeholt saaes de jo første Gang, og det var vel ogsaa nok her, de havde haft de bedste og fredeligste Timer med hinanden. Allerede paa Vejen fra Stationen, da hun i Vognen saae det første Glimt af den store, hvide Gaard, der spejlede sig i »Grønnevandets« Flade, overvældedes hun af Minderne. »*Ille terrarum mihi præter omnes angulus ridet.*« Disse Ord, som hun huskede fra sin Studenterlæsning, var kommen hende i Tankerne i det Øjeblik. Maaske havde Indtrykket været saa stærkt paa Grund af det forudgaaende Sammentræf med Karsten From og det Ubehag og den underlige Angst, det havde efterladt